

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lutego 2016r. powód B. Ś. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. Oddziału (...) w Ł. :

- kwoty 50.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty,

- kwoty 1.767,18 zł tytułu zwrotu poniesionych kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty,

- kwoty 2.992 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od 18 grudnia 2014r. do 30 kwietnia 2015r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty,

- po 150 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby, począwszy od 11 października 2015r. i na przyszłość, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca, wraz z odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,

- kwoty 22.145 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki w okresie od stycznia 2015r. do czerwca 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty,

a ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu B. Ś. (1) podał, że w dniu 17 grudnia 2014r. około godz. 0.40 na drodze ekspresowej na odcinku S.-S. w stojący pod wiaduktem pojazd powoda uderzył Ł. K. (1), kierujący pojazdem marki S., w wyniku czego powód doznał poważnych obrażeń. Pojazd sprawca zdarzenia jest objęty ubezpieczeniem w pozwanym Zakładzie (...) na podstawie polisy OC nr (...).

(pozew, k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 czerwca 2016r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady za skutki wypadku komunikacyjnego i wskazał, że przyznał na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 22.000 zł, tytułem kosztów leczenia kwotę 1.908 zł, tytułem zwrotu kosztów opieki kwotę 1.024 zł, dokonał pomniejszenia wskazanych kwot, przyjmując 70 % stopień przyczynienia się powoda do wypadku.

Pozwany zakwestionował żądanie zasądzenia na rzecz powoda bezterminowej renty na zwiększone potrzeby oraz podniósł zarzut przyczynienia się powoda do zaistnienia szkody.

(odpowiedź na pozew, k. 90-91)

Pismem procesowym z dnia 6 lipca 2018r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 11 lipca 2018r., powód dokonał rozszerzenia powództwa do kwoty 231.564,18 zł, tj.:

- kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z odsetkami za opóźnienie od kwoty 100.000 zł od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 100.000 zł od dnia doręczenia odpisu niniejszego pisma stronie przeciwnej do dnia zapłaty,

- kwoty 1.767,18 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 5.852 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 18 grudnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 5.000 zł od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 860 zł od dnia doręczenia odpisu niniejszego pisma stronie przeciwnej do dnia zapłaty,

- kwoty 150 zł miesięcznie tytułem comiesięcznej renty na zwiększone potrzeby począwszy od dnia 11 października 2015 r. i na przyszłość płatnej do 10-ego dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,

- kwoty 22.145 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki w okresie od stycznia 2015 r. do czerwca 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty.

(pismo procesowe, k. 390, potwierdzenie odbioru, k. 401)

Na rozprawie w dniu 5 września 2018r. strona pozwana nie uznała roszczenia w rozszerzonym kształcie, podniosła zarzut przyczynienia się powoda do szkody w 50 %.

(stanowisko strony, e-protokół, k. 404, adnotacja 00:01:23, k. 402)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. Ś. (1) prowadzi działalność gospodarczą zajmującą się świadczeniem nietypowych przewozów.

W dniu 17 grudnia 2014r., w ramach swojej pracy, dokonywał laserowych pomiarów obiektów mostowych na odcinku R. – W. na trasie (...), po której miał się poruszać pojazd z ładunkiem wielkogabarytowym. Mierzenie wysokości wiaduktów zajmuje zazwyczaj kilka minut. Dokonuje się tego przy pomocy lasera.

(zeznania powoda, k. 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacja 00:05:06-00:18:37, e-protokół, k. 404, k. 402v. – 403)

Drogę ekspresową (...) na odcinku S.-S. stanowią dwie jezdnie jednokierunkowe o szerokości po 7.6 m, rozdzielone pasem zieleni. Na jezdni biegnącej od W. w stronę W. wyznaczone są dwa pasy ruchu, oddzielone pojedynczą linią przerywaną. Po prawej stronie znajduje się pas awaryjny, oddzielony pojedynczą linią ciągłą, o szerokości 2,4 m. W miejscu kolizji, nad drogą, znajduje się wiadukt o szerokości 9.0 m.

Powód poruszał się drogą ekspresową (...), w kierunku W., samochodem marki C. (...) o nr rej (...), który prowadził. Będąc w miejscowości S., na wysokości słupka hektometrowego 75/4, zatrzymał auto pod wiaduktem. Powód postawił laser na lusterku bocznym i dokonywał pomiarów. W tym czasie drogą (...) poruszał się ciągnik siodłowy (samochód S. o nr rej (...) z naczepą C. o nr rej (...)), którym kierował Ł. K. (1). Kierujący S. uderzył w tył C.. Do wypadku doszło około godziny 00.40.

(opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S., k. 199-211, ustana opinia uzupełniająca, e-protokół, k. 237, adnotacja – 00:01:24-00:04:15, k. 235v., zeznania Ł. K., 00:02:13, k. 191v. – 192, e-protokół, k. 193, zeznania powoda, 00:05:06-00:18:37, e-protokół, k. 404, k. 402v. – 403)

Kierujący samochodem marki S. zauważył stojący pojazd powoda około 5 metrów przed uderzeniem w niego.

(zeznania Ł. K., 00:02:13, k. 191v. – 192, e-protokół, k. 193)

Powód nie wysiadł z samochodu, w trakcie uderzenia znajdował się wewnątrz pojazdu. Podróżował z pasażerem, który także znajdował się w pojeździe.

(zeznania powoda, e-protokół, k. 404, k. 402v. – 403, adnotacja 00:05:06-00:18:37)

W pojeździe powoda, w trakcie zatrzymania pod wiaduktem, były włączone z przodu światła mijania, z tyłu pozycyjne, także światła awaryjne, belka na dachu podświetlona żółtym światłem oraz podświetlony napis PILOT. Powód nie wystawił trójkąta ostrzegawczego.

(zeznania powoda, k. 00:19:48, k. 179, e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, nadto 00:18:37, k. 403, e-protokół, k. 404, zeznania B. S., k. 179v., 00:23:15-00:28:57, e-protokół, k. 181)

Kierujący C. zatrzymał swój samochód na prawym pasie ruchu, uniemożliwiając swobodny przejazd tym pasem innym pojazdom.

Z uwagi na ślady na miejscu zdarzenia, nie jest możliwe przyjęcie, iż powód zatrzymał pojazd na pasie awaryjnym (bowiem ruch pojazdu ciężarowego, który uderzył w samochód powoda, także musiałyby odbywać się pasem awaryjnym, do kolizji doszłoby zatem na obszarze pasa awaryjnego, nie powstałyby widoczne na miejscu zdarzenia żłobienia asfaltu spowodowane tarcie samochodu powoda o podłoże, nie doszłoby do uderzenia samochodem powoda w barierkę w takiej odległości, jaką ujawniono na miejscu zdarzenia).

Możliwe jest wykonywanie pomiarów wysokości wiaduktów zarówno w dzień, jak i w nocy. Nie ma zaleceń, ani przepisów zabraniających wykonywanie takich operacji. Jednak ich realizacja pociąga za sobą konieczność spełnienia odpowiednich warunków, odpowiednie oznakowanie, światła, itd.

W samochodzie marki C. włączone były światła mijania (co znajduje potwierdzenie na fotografii wykonanej przez przybyłych na miejsce policjantów, pokazującej stan włącznika świateł głównych).

Jednakże zatrzymanie samochodu na pasie ruchu winno spowodować właściwe jego oznakowanie. Na jezdni należało umieścić tablicę ostrzegawczą U-26a, która wyposażona jest w dwie lampy ostrzegawcze oraz lampy wysyłające sygnał w postaci strzałki. Brak takiej tablicy przy samochodzie stanowił o nieprzestrzeganiu przepisów ruchu drogowego.

Zachowanie kierującego S. także było nieprawidłowe. Poruszał się z prędkością mniejszą od dopuszczalnej, ale nie prowadził właściwej obserwacji sytuacji na jezdni. Do wypadku doszło na prostym odcinku trasy (...), na którym nie występowały żadne utrudnienia widoczności. Do tego w samochodzie miały być włączone światła drogowe. Dają one pożądaną snop światła sięgający minimum 100 metrów. Nadto w C. musiały być widoczne światła pozycyjne oraz odblaskowe. Zauważenie przez kierującego S. stojącego C. z odległości 5 metrów świadczy o tym, że kierujący nie prowadził obserwacji tego, co działo się przed nim. Gdyby kierujący spostrzegł przeszkodę w odległości 100 metrów, to byłby w stanie podjąć manewry obronne, pozwalające na uniknięcie uderzenia w nią.

Powód w sposób nienależyty oznakował swój samochód, który był unieruchomiony na prawym pasie ruchu. Przy czym istniały warunki techniczne, aby powód zatrzymał pojazd na pasie awaryjnym, gdzie nie stwarzałyby sytuacji zagrożenia, a jednocześnie powód mógłby zrealizować zwoje zamierzenia.

Kierujący samochodem marki S. w sposób niewłaściwy obserwował sytuację na drodze, nie spostrzegł w porę stojącego C. i doprowadził do uderzenia w niego. Tymczasem było możliwe zauważenie przeszkody na pasie ruchu, po którym poruszał się ciągnik z naczepą, i wykonanie manewrów obronnych pozwalających na bezpieczne uniknięcie zderzenia.

(opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S., k. 199-211, ustana opinia uzupełniająca, e-protokół, k. 237, adnotacja – 00:01:24-00:04:15, k. 235v.)

Powód z miejsca zdarzenia został przewieziony karetką Pogotowia (...) do (...) Zespołu Szpitali w O., gdzie po wstępnej diagnostyce w Oddziale (...) rozpoznano u niego: odmę opłucnową lewostronną, krwiak opłucnej po stronie lewej, złamanie żeber I-X po stronie lewej, odmę śródpiersiową, złamanie łopatki lewej, stłuczenie głowy, złamanie wyrostków kolczystych trzonów kręgów C7, Th3-Th6.

Następnie został przetransportowany do Oddziału (...) we W., gdzie był hospitalizowany w okresie od 18 do 23 grudnia 2014r., przeszedł drenaż jamy opłucnowej i bronchoskopię. Został wypisany do domu w dobrym stanie ogólnym, z zaleceniem kontroli w Poradni (...) oraz zażywaniem leków Fraxiparyny, Ketonalu, Zinnatu.

(karty informacyjne, k. 48, 55, wynik badania, k. 49-51, zeznania powoda, 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404)

W dniu 13 stycznia 2015r. zgłosił się do Izby Przyjęć szpitala (...) w Ł., a następnie do Izby Przyjęć szpitala (...) w Ł., z powodu silnych duszności, nie wymagał jednak hospitalizacji.

(karty informacyjne, k. 57-58)

W marcu 2015r. powód był rehabilitowany, przeszedł zabiegi na bark lewy, łopatkę lewą i kręgosłup (laser, pole magnetyczne, ćwiczenia indywidualne). W okresie od 24 marca 2015r. do 11 maja 2015r. przebywał w Ośrodku (...), gdzie osiągnął poprawę zakresu ruchów oraz zmniejszenie dolegliwości bólowych kręgosłupa i barków.

(dokumentacja medyczna, k. 56, 59, zeznania powoda, 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404)

Od stycznia 2015r. do marca 2016r. leczył się u ortopedy w Prywatnym Gabinetu Lekarskim. Od kwietnia 2015r. do lutego 2016r. pozostawał pod opieką Prywatnego Gabinetu Neurologicznego.

(historiachoroby, k. 162-170, zeznania powoda, 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, zeznania J. Ś., 00:29:58-00:45:24, k. 180, e-protokół, k. 181)

Powód, przez okres około 3 miesięcy, poruszał się w gorsecie ortopedycznym (kamizelce Dessaulta).

(zeznania powoda, 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, zeznania J. Ś., 00:29:58-00:45:24, k. 180, e-protokół, k. 181)

Z neurologicznego punktu widzenia w wyniku wypadku z dnia 17 grudnia 2014r., powód B. Ś. (1), w zakresie szkód neurologicznych doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu skutkującego nerwicą pourazową oraz urazu odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa ze złamaniem wyrostków kolczystych kręgów: C7, Th3, Th4, Th5 skutkujących zespołem bólowym korzeniowym kręgosłupa szyjnego i piersiowego.

Długotrwały uszczerbek na jego zdrowiu wyniósł łącznie 15 %, tj. nerwica pourazowa 5% wg pkt 10 a, pourazowe zespoły korzeniowe odcinka szyjnego kręgosłupa – 5% wg pkt 94 a, pourazowe zespoły korzeniowe odcinka piersiowego kręgosłupa - 5% wg pkt 94 b.

W czasie, który upłynął od wypadku, dolegliwości związane z nerwicą pourazową oraz dolegliwości korzeniowe ze strony kręgosłupa znacznie zmniejszyły się, obecnie są niewielkie i w przyszłości, powinny całkowicie ustąpić, w związku z czym uszczerbek na zdrowiu powoda nie może być zakalkulowany jako trwały, ale długotrwały.

Cierpienia fizyczne i psychiczne powoda w pierwszym miesiącu życia były znaczne, w kolejnych 2 miesiącach – średniego stopnia, przez następne 2 miesiące – umiarkowane, obecnie są niewielkie.

Rehabilitacja powoda odbywała się w ramach NFZ w Ośrodku (...) w Ł. (pole magnetyczne, sollux, masaże, prądy interferencyjne, ćwiczenia).

Rokowania na przyszłość są raczej pomyślne. Dolegliwości zmniejszyły się, z czasem powinna nastąpić dalsza poprawa. Nie można wykluczyć jednak szybszego narastania zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa po doznanym urazie i nawrotu dolegliwości bólowych w przyszłości.

(opinia biegłego z zakresu neurologii J. B., k. 250-253, pisemna opinia uzupełniająca, k. 339-340)

W ujęciu ortopedycznym powód na skutek przedmiotowego wypadku doznał seryjnego złamania żeber, po stronie lewej klatki piersiowej powikłanego odmą opłucnową, złamania wyrostków kolczystych kręgow C 7 , Th 3 – Th 5, złamania trzonu łopatki lewej bez większego przemieszczenia.

Doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu związanego ze złamaniem lewej łopatki w wysokości 5 % wg pkt 99 oraz długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego złamaniem wyrostków kolczystych kręgow C7, Th 3, Th 4 i Th 5 w wysokości 4% wg pkt 91 tabeli uszczerbkowej.

Powód w związku z urazem kręgosłupa i łopatki odczuwał przez okres ok. 2 miesięcy cierpienia fizycznego średniego stopnia, po tym czasie dolegliwości stopniowo ulegały zmniejszeniu. Ograniczenie aktywności fizycznej dotyczyło głównie okresu pierwszych dwóch miesięcy po wypadku. W tym czasie powód wymagał pomocy innych osób w czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 3 godzin dziennie. Po 2 miesiącach od wypadku powód nie wymagał już pomocy innych osób w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego. Wypadek nie spowodował trwałych utrudnień w życiu codziennym powoda.

Wydatki na leczenie ujęte w fakturach oraz rachunkach na kwotę 41,84 zł, 128,45 zł, 209,70 zł, 66,78 zł, 240 zł, 33,19 zł, 750 zł (k. 18v.-21), były uzasadnione. Aktualnie powód nie wymaga leczenia farmakologicznego. Leczenie ortopedyczne powoda przeprowadzono zostało w szpitalu, było więc bezpłatne. Nie ma potrzeby korzystania przez powoda z odpłatnych form leczenia ortopedycznego i rehabilitacyjnego. Aktualnie powód nie wymaga leczenia ortopedycznego rehabilitacyjnego.

(opinia biegłego w zakresie ortopedii J. F., k. 272-274)

Z punktu widzenia torakochirurga w wyniku zdarzenia z dnia 17 grudnia 2014r. powód doznał zgniecenia klatki piersiowej, stłuczenia obu płuc, złamania dziesięciu lewych żeber: od I do X, z wgłobieniem odłamów żeber od I do IV do wnętrza klatki piersiowej i uszkodzenia tkanki płucnej, żebra VII i VIII zostały złamane dwumiejscowo. Wystąpiła też lewostronna odma opłucnowa oraz krwiak lewej jamy opłucnej. U powoda nie wystąpiła niewydolność oddechowa. Nie doznał obrażeń narządów jamy brzusznej.

U powoda doszło do złamania dziesięciu lewych żeber, odłamy żeber od I do IV wbiły się w tkankę lewego płuca raniąc tkankę płucną, wystąpiła lewostronna odma opłucnowa oraz krwiak lewej jamy opłucnej. Te stany wymagały leczenia drenażem ssącym lewej jamy opłucnej. Uzyskano rozprężenie płuca, ustanie krwawienia i przecieku powietrza, potem usunięto dren. Złamane żebra wygoiły się samoistnie, z pozostawieniem zniekształcenia lewej połowy klatki piersiowej. Stłuczenie płuc i rany tkanki płucnej, bez niewydolności oddechowej, wygoiły się samoistnie w ciągu następnego roku, co udowodniono badaniem rtg klatki piersiowej z dnia 22 marca 2016r.

U powoda występuje stały uszczerbek na zdrowiu wskutek przebytego złamania dziesięciu lewych żeber, z obecnością zniekształceń ściany klatki piersiowej, bez zmniejszenia pojemności życiowej płuc - 10%wg punktu 58 „a” tabeli uszczerbkowej oraz długotrwały uszczerbek na zdrowiu wskutek przebytego stłuczenia płuc i uszkodzenia tkanki płucnej odłami złamanych żeber 10 % wg punktu 61 „a” tabeli uszczerbkowej.

Całość leczenia torakochirurgicznego u powoda odbyła się na koszt NFZ. W szpitalu w O. zalecono powodowi zakupienie kamizelki Dessaulta. Koszt zakupu wyniósł ok. 200 zł. Powód nosił tę kamizelkę przez 3 miesiące.

B. Ś. (1) wymagał całodziennej pielęgnacji przez około 1 miesiąc po opuszczeniu szpitala, w tym czasie był osobą leżącą, wymagał pomocy osób trzecich przez ok. 6 godzin dziennie, przez następne 2 miesiące wymagał pomocy osób trzecich przez ok. 4 godziny dziennie w zakresie utrzymania higieny osobistej, prowadzenia gospodarstwa domowego, przyrządzania posiłków. Poprawa nastąpiła około kwietnia 2015r. Powód nie mógł pracować, miał trudności w utrzymywaniu higieny osobistej. Do pracy przystąpił w czerwcu 2015r. Poza koniecznością opieki osób trzecich

potrzeby powoda nie uległy zwiększeniu. Zakres cierpień powoda doznanych w związku z wypadkiem należy ocenić jako duży.

(opinia biegłego z zakresu torakochirurgii M. G., k. 296-298)

Powód B. Ś. (1) z wykształcenia jest technikiem mechanikiem, z zawodu – kierowcą. W chwili wypadku miał 49 lat. Od 2001r. prowadzi własną działalność gospodarczą - B. Ś. (1) TAXI-PILOT.

(zeznania powoda, k. 00:19:48, k. 179, e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, informacja z (...), k. 38)

Powód uzyskuje świadczenie emerytalno-rentowe, jako osoba w przeszłości zatrudniona w Policji.

(deklaracje PIT, k. 240-245, zeznania J. Ś., 00:29:58-00:45:24, k. 180, e-protokół, k. 181)

W związku z wypadkiem z dnia 17 grudnia 2014r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 18 grudnia 2014r. do 30 kwietnia 2015r. Nie ubiegał się jednak o zasiłek z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, otrzymał jedynie odszkodowanie z (...).

(zeznania powoda, 00:02:39, 00:18:00, k. 178v.-179, e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, zaświadczenia lekarskie, k. 26-27)

W chwili przedmiotowego zdarzenia, powód mieszkał razem z żoną, która po wypadku się nim opiekowała, pomagała przy myciu, ubieraniu, wstawianiu, robiła zastrzyki. Wozila na rehabilitację oraz na wizyty do lekarzy.

(zeznania powoda, 00:02:39, k. 178v., e-protokół, k. 181 w zw. z adnotacją 00:05:06, k. 402v., e-protokół, k. 404, zeznania B. S., k. 179v., 00:23:15-00:28:57, e-protokół, k. 181, zeznania J. Ś., 00:29:58-00:45:24, k. 180, e-protokół, k. 181)

B. Ś. (1) jest mniej sprawny fizycznie niż przed wypadkiem, do którego doszło w dniu 17 grudnia 2014r. Dokuczają mu bóle głowy, kręgosłupa i barku. Musiał zrezygnować z jazdy na rowerze oraz gry w piłkę nożną. Stał się bardziej nerwowym, ma problemy ze snem. Przed wypadkiem był zdrowym i energicznym człowiekiem.

(zeznania powoda, adnotacja 00:05:06, k. 402v.-403, e-protokół, k. 404, zeznania J. Ś., 00:29:58-00:45:24, k. 180, e-protokół, k. 181)

Powód z związku z wypadkiem poniósł wydatki na zakup leków i środków opatrunkowych (41,84zł + 128,45zł + 209,70zł + 66,78zł + 33,19zł), wykonywał także badania w (...) w Ł. (których koszt wyniósł 580 zł + 40 zł), korzystał z konsultacji neurologicznych (koszt wizyty domowej wyniósł 240 zł) oraz z pięciu konsultacji u lekarza specjalisty ortopedy (za które poniósł wydatek w łącznej wysokości 750 zł). Łącznie poniesione wydatki stanowiły kwotę 2.089,96 zł.

(faktury oraz rachunki, k. 18v.-22, zeznania J. Ś., 00:29:58, k. 180, e-protokół, k. 181)

Powód w związku z przedmiotowym wypadkiem był niezdolny do wykonywania pracy od 17 grudnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015r., co stanowi 14 dni grudnia 2014r., oraz 4 miesiące 2015r.

Powód posiada kasę fiskalną, zgodnie z raportem skróconym z kasy fiskalnej osiągnął w 2013 r. dochód wynoszący 72.887,60 zł, zaś w 2014 r. wynoszący 53.150,00 zł. Średni dochód w roku 2013 i 2014 wyniósł 5.251,57 zł.

Powód był zobowiązany do opłacania zryczałtowanego podatku dochodowego w wysokości 253zł miesięcznie oraz do uiszczania składki zdrowotnej w kwocie 270,40 zł miesięcznie w 2014 r. oraz w 2015 r. w kwocie 279,41 zł. Nadto ponosił koszty związane z eksploatacją auta, wynoszące 500 zł miesięcznie. Nie był zrzeszony w korporacji, nie ponosił opłat z tego tytułu.

Utracony przez powoda dochód w okresie od 17 grudnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. wyniósł łącznie 18.786,14 zł.

(opinia biegłego z zakresu rachunkowości R. P., k. 312-315, pisemna opinia uzupełniająca, k. 357-359, ustna opinia uzupełniająca, e-protokół, k. 380, adnotacja od 00:03:40, k. 377v.-378, druga pisemna opinia uzupełniająca, k. 386-388, wydruki z kasy fiskalnej, k. 382)

Stawka (...) Komitetu Pomocy (...) za 1 godzinę usług opiekuńczych w dni powszednie od lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013 r. wynosiła 9,50 zł, od lipca 2013r. do 31 grudnia 2016r. 11 zł, od stycznia 2017r. do 31 marca 2018r. – 18,60 zł oraz od kwietnia 2018r. do chwili obecnej – 20 zł.

(informacja z (...), k. 391)

W dniu 2 września 2015r. (pismem datowanym na dzień 31 sierpnia) powód wysłał zgłoszenie szkody do pozwanego Zakładu (...), w którym wezwał go do zapłaty, w związku z doznanymi na skutek wypadku obrażeniami, koniecznością leczenia oraz doznaną krzywdą i utraconymi dochodami kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 10.000 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, 5.000 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby w związku z koniecznością sprawowania opieki przez osoby trzecie, 500 zł – tytułem miesięcznej renty na zwiększone potrzeby począwszy od dnia 1 października 2015 r. na przyszłość płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, 40.000 zł – tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za utracone w związku z wypadkiem dochody.

(zgłoszenie szkody, k. 35-36, potwierdzenie nadania, k. 37)

Pismem datowanym na dzień 7 października 2015r. pozwany przyznał kwotę 500 zł tytułem kosztów leczenia, kwotę 22.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 1.024 zł tytułem kosztów opieki, tj. łącznie w kwocie 23.524 zł, przy czym przy przyjęciu 70% przyczynienia się powoda do powstania szkody, wypłacił kwotę 7.057,20 zł (tj. kwotę 150 zł tytułem kosztów leczenia, kwotę 6.600 zł tytułem zadośćuczynienia, 307,20 zł tytułem kosztów opieki).

(pismo z dnia 07.10.2015r., k. 32)

Wobec powyższego pismem datowanym na dzień 15 października 2015r. powód skierował do pozwanego zakładu ubezpieczeń uzupełniające zgłoszenie szkody.

(pismo z dnia 15.10.2015r., k. 14, potwierdzenie nadania, k. 15)

W odpowiedzi na powyższe pismem datowanym na dzień 8 grudnia 2015r. powód został poinformowany o przyznaniu mu przez pozwanego tytułem odszkodowania za koszty leczenia jeszcze kwoty w wysokości 422,52 zł (tj. 1.408,39 zł x 70%).

(pismo z dnia 08.12.2015r., k. 13)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 września 2015r., wydanym w sprawie II K 328/15 Sąd Rejonowy w Oleśnicy w stosunku do Ł. K. (1), skarżonego o to, że w dniu 17 grudnia 2014r. na drodze (...) pomiędzy S. a S., powiatu (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym marki (...) nr rej (...) z naczepą (...) nr rej (...) od strony W. w kierunku W. wytworzył sytuację wypadkową nienależycie obserwując przedpole jazdy, w następstwie czego najechał na tył wykonującego pomiary wysokości wiaduktu samochodu marki C. (...) nr rej (...)SF, na skutek czego kierujący tym pojazdem B. Ś. (1) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka z odmą w lewej jamie opłucnej, złamanie żeber I-X po stronie lewej, odmy śródpiersiowej, złamanie łopatki lewej, stłuczenie głowy, złamanie wyrostków kolczystych kręgów trzonów C7,Th3-6, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie na okres próby wynoszący jeden rok, nadto orzekł od Ł. K. (1) na rzecz B. Ś. (1) nawiązkę w kwocie 3.000 zł.

(wyrok, k. 110-111 załączonych akt sprawy o sygn. akt II K 328/15)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016r., wydanym w sprawie o sygn. akt XVII W 5998/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, B. Ś. (1), obwinianego o to, że w dniu 17 grudnia 2014 r. ok. godz. 0.40 na drodze nr (...) w rejonie miejscowości D. wykonując prace pomiarowe zatrzymał pojazd C. o nr rej. (...), który nie był należycie wyposażony w oświetlenie zewnętrzne, w następstwie czego na ten pojazd najechał samochód m-ki S. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...), czym przy czynił się do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w., uniewinnił od dokonania zarzucanego czynu.

(wyrok, k. 406)

Powyzszy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych dowodów, w szczególności w oparciu o opinie biegłych sądowych i dokumentację medyczną, zeznania powoda i świadków.

Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 4/2001, poz. 64). Złożone w rozpoznawanej sprawie opinie biegłych sądowych: z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz sporządzone przez lekarzy specjalistów w swoich dziedzinach, odznaczają się pełną przydatnością dowodową w świetle powołanych kryteriów, sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegli lekarze różnych specjalności, przy wydawaniu opinii, dysponowali dokumentacją lekarską powoda, jak również przeprowadzili stosowne badania przedmiotowe.

W zakresie procentowego oszacowania uszczerbków Sąd zaaprobował przedstawioną w opiniach ocenę dokonaną w świetle powoływanej posiłkowo tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002r. (Dz. U. Nr 234, poz. 1974).

W sumie, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, ustalony, w oparciu o powołane dowody z opinii biegłych sądowych, wyniósł 15 %, zaś długotrwałego 29 %.

Ustaleń odnośnie przebiegu wypadku Sąd dokonał na podstawie zeznań powoda oraz świadków B. S. (2) i Ł. K. (1), oceniając ich wiarygodność przez pryzmat treści opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S.. Sąd nie dał wiary powodowi oraz świadkowi B. S. (2), w zakresie w jakim twierdzili, iż w dniu wypadku zatrzymując się pod wiaduktem B. Ś. (1) stanął swoim pojazdem na pasie awaryjnym, pozostając one w sprzeczności z wnioskami opinii biegłego, który w szczególności w oparciu o ślady pozostawione na miejscu zdarzenia, w postaci zarysowań asfaltu, powypadkowego ułożenia aut oraz miejsca uderzenia auta powoda o barierkę, jednoznacznie wykluczył taką wersję zdarzeń, wskazując, iż w chwili zderzenia pojazdów samochód marki C. znajdował się na prawym pasie ruchu uniemożliwiając swobodny przejazd tym pasem innym pojazdom.

W świetle wniosków opinii biegłego oraz zeznań powoda i świadka B. S. (2), Sąd nie dał wiary twierdzeniom Ł. K. (1), iż samochód powoda nie miał włączonych żadnych świateł. Powód i B. S. (2) potwierdzili, iż w pojeździe marki C., którym się poruszali w dniu wypadku, zatrzymując się pod wiaduktem zostały włączone światła mijania, awaryjne oraz podświetlenie lampy ostrzegawczej z napisem pilot. Jak wynika z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. w samochodzie marki C. włączone były światła mijania (co znajduje potwierdzenie na fotografii wykonanej przez przybyłych na miejsce policjantów, pokazującej stan włącznika świateł głównych). Brak jest natomiast możliwości ustalenia faktu uruchomienia świateł awaryjnych (wątpliwe wydaje się, aby światła te były uruchomione w okresie późniejszym, przez świadków, bowiem stan instalacji samochodu nie pozwoliłby na ich włączenie). Należałoby przyjąć, że w samochodzie były włączone światła awaryjne. Nie ma możliwości ustalenia, czy lampa ostrzegawcza z napisem 'pilot' na dachu była włączona (z uwagi na fakt oderwania

lampy na skutek uderzenia i jej odpadnięcie na pobocze). W zestawieniu z wyrokiem uniewinniających powoda za to, że nie był należycie wyposażony w oświetlenie zewnętrzne, uznać należy że oświetlenie to powód miał.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2018r. oddaleniu podlegał wniosek strony pozwanej o zobowiązanie powoda do złożenia pełnej dokumentacji z działalności gospodarczej, bowiem B. Ś. (1) nie prowadzi księgi przychodów i rozchodów, jedynie posiada kasę fiskalną, której wydruki (w śladza opinią biegłego z zakresu rachunkowości R. P.) są miarodajne przy ustalaniu wysokości osiąganego przez powoda dochodu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozwany nie kwestionował samej zasady swojej odpowiedzialności względem powoda, a jedynie wysokość dochodzonych roszczeń. Podniósł zarzut przyczynienia się B. Ś. (1) do powstania szkody w 50%.

W przedmiotowej sprawie w chwili zdarzenia, pojazd marki S. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu, w pozwanym Zakładem (...).

Podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego jest przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie, z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany ubezpieczyciel przejął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim przez kierującego pojazdem zobowiązując się, w zamian za zapłatę przez ubezpieczonego umówionej składki, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku (art. 822 § 1 k.c.).

W stanie faktycznym sprawy, doszło do zderzenia pojazdów, zatem znajdują tutaj zastosowanie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W myśl art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności.

O przyczynieniu się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody mówimy wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego. Zachowanie się poszkodowanego jest, więc w konstrukcji przyczynienia traktowane, jako adekwatna współprzyczyna powstania lub zwiększenia szkody (wyrok SN z dnia 20 czerwca 1972 r., II PR 164/72, LEX nr 7098).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że kierujący samochodem marki C. powód B. Ś. (1), w chwili przedmiotowego wypadku, w celu wykonania czynności pomiarowych, zatrzymał pojazd pod wiaduktem na prawym pasie ruchu. W trakcie wykonywania takich czynności auto powinno być widoczne dla innych uczestników, w świetle przepisów prawa ruchu drogowego zatrzymanie samochodu na pasie ruchu pociąga za sobą konieczność jego właściwego oświetlenia oraz oznakowania. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powód miał włączone światła mijania, awaryjne oraz lampę ostrzegawczą z napisem pilot. Jednak w świetle opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej A. S., takie zatrzymanie pociągało za sobą także konieczność umieszczenia na jezdni tablicy ostrzegawczej U-26a, wyposażonej w lampki ostrzegawcze oraz wysyłające sygnał, której powód nie umieścił. Zatem B. Ś. (1) w sposób nienależyty oznakował swój samochód. Nadto podkreślić należy, iż powód w środku nocy zatrzymał swój pojazd na pasie ruchu, uniemożliwiając swobodny przejazd tym pasem innym pojazdom, podczas gdy wzdłuż pasa ruchu, na którym powód stanął samochodem, z prawej strony znajdował się pas awaryjny. Istniały zatem techniczne warunki, aby B. Ś. (2) pojazd marki C. na pasie awaryjnym, na którym mógłby dokonać zaplanowanych pomiarów a jednocześnie nie stwarzały sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa na drodze.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, dokonując oceny w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, iż powód przyczynił się do powstania szkody na poziomie 20%.

Powód domagał się w niniejszym procesie w pierwszym rzędzie kompensacji szkody niemajątkowej, żądając zasądzenia od pozwanego Ubezpieczyciela zadośćuczynienia za doznaną w wyniku wypadku z dnia 17 grudnia 2014r. krzywdę w kwocie 200.000 zł.

Podstawę zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., zgodnie, z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powołana krzywda ujmowana jest jako cierpienie psychiczne i fizyczne wynikające z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Kwota zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, a zatem odzwierciedlać stopień doznanego uszczerbku na zdrowiu, zakres cierpień psychicznych i fizycznych, jak również spełniać funkcję kompensacyjną, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednak przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia należy mieć na względzie potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Kwota zadośćuczynienia nie może także stanowić źródła wzbogacenia, a jedynym kryterium dla oceny wysokości zasądanego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy powoda (wyrok SA w Lublinie z dnia 12 października 2004 r., I ACa 530/04, LEX nr 179052).

Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rodzaju naruszonego dobra, natężenia i czas trwania naruszenia, trwałości skutków naruszenia, ich nieodwracalnego charakteru polegającego zwłaszcza na kalectwie, długotrwałości i przebiegu procesu leczenia, stopnia ich uciążliwości, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, wieku pokrzywdzonego, rokowań na przyszłość, a także stopnia winy sprawcy (wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981/5/81, LEX nr 2582).

W wyniku wypadku z dnia 17 grudnia 2014r. powód doznał złamania dziesięciu żeber, których odłamy dostały się do klatki piersiowej powodując uszkodzenia tkanki płucnej, doznał także złamania trzonu łopatki lewej, zgniecenia klatki piersiowej, stłuczenia obu płuc, lewostronnej odmy opłucnowej, krwiaka lewej jamy opłucnej, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu skutkującego nerwicą pourazową oraz urazu odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa ze złamaniem wyrostków kolczystych kilku kręgów, co pociągnęło za sobą zespół bólowo-korzeniowy kręgosłupa szyjnego i piersiowego. Doznane obrażenia skutkowały koniecznością hospitalizacji oraz wykonania drenażu jamy opłucnej. Uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł łącznie 44 %. Analizując okoliczności niniejszej sprawy nie można mieć wątpliwości, że powód wskutek wypadku odczuwał cierpienia, zarówno psychiczne, jak i fizyczne. W początkowym okresie po wypadku były one duże, z czasem ulegały zmniejszeniu. Powód nie mógł pracować, miał trudności w utrzymywaniu higieny osobistej. Doznał ograniczenia aktywności fizycznej, głównie w okresie pierwszych dwóch miesięcy po wypadku. Miał problemy z poruszaniem lewą ręką, przez okres 3 miesięcy zmuszony był poruszać się w kamizelce Dessaulta, następnie uczęszczał na rehabilitację w celu uzyskania poprawy zakresu ruchów barku oraz zmniejszenia dolegliwości bólowych. Zmuszony był korzystać z pomocy innych osób, w pierwszym okresie po wypadku nawet w wymiarze 6 godzin dziennie. Potrzebował pomocy w ubieraniu, wstawaniu, przygotowywaniu posiłków. Nadal dokuczają mu bóle głowy, kręgosłupa i barku. Jest mniej sprawny fizycznie niż przed wypadkiem. Jednakże należy mieć na uwadze, iż rokowania na przyszłość co do zdrowia powoda są pomyślne, dolegliwości związane z nerwicą pourazową oraz dolegliwości korzeniowe ze strony kręgosłupa znacznie się zmniejszyły, obecnie są niewielkie i w przyszłości, powinny całkowicie ustąpić, przy czym nie można wykluczyć szybszego narastania zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa po doznanych urazie i nawrotu dolegliwości bólowych w przyszłości. Złamane żebra oraz uraz płuc w postaci ich stłuczenia i rany tkanki płucnej, wygoiły się samoistnie. Obecnie B. Ś. (1) nie wymaga leczenia ortopedycznego i rehabilitacyjnego.

Analizując okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 180.000 zł. Mając na uwadze 20 % przyczynienie się powoda do powstania szkody oraz wypłaconą z tego tytułu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 6.600 zł, zasądzeniu podlegała

kwota w wysokości 137.400 zł. Sąd uznał, że domaganie się przez powoda zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł jest żądaniem wygórowanym i w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Kolejne z żądań pozwu – zasądzenia odszkodowania – znajduje oparcie w przepisie art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Do kosztów, o których mowa w cytowanym przepisie, należy zaliczyć nie tylko koszty leczenia w ścisłym tego słowa znaczeniu, czyli wydatki związane z postawieniem diagnozy i terapią, niezbędne i celowe z uwagi na stan zdrowia poszkodowanego. Na tej podstawie domagać się można od podmiotu odpowiedzialnego zwrotu wydatków, w szczególności kosztów leczenia, kosztów dojazdu do placówek medycznych, kosztów związanych z opieką osób trzecich oraz zwrotu utraconych zarobków. Powyższe koszty muszą mieć związek ze szkodą, a ponadto to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia ich wysokości.

Natomiast w myśl art. 444 § 2 k.c., jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Tu wyrównuje się koszty stałej opieki pielęgniarstwa, odpowiedniego wyżywienia, koszty stałych konsultacji medycznych i lekarstw.

Powód dochodził tytułem zwrotu kosztów leczenia kwoty 1.767,18 zł.

W związku z następstwami przedmiotowego wypadku, powód udokumentował oraz dowiódł, w drodze opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii J. F. oraz torakochirurgii M. G. następujące, uzasadnione, koszty zakupu leków, badań (580 zł + 40 zł), konsultacji neurologicznych (240 zł) oraz konsultacji u lekarza specjalisty ortopedy (wysokości 750 zł), a nadto koszt zakupu kamizelki Dessaulta (200 zł). Łącznie poniesione wydatki stanowiły kwotę 2.339,96 zł.

Mając na uwadze 20 % przyczynienie się powoda do powstania szkody oraz wypłaconą z tego tytułu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 572,40 zł, zasądzeniu z tytułu kosztów leczenia podlegała kwota 1.299,57 zł. W pozostałym zakresie żądanie powoda jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

W następnej kolejności należało odnieść się do kolejnego z żądań strony powodowej – zasądzenia kwoty 5.852 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 18 grudnia 2014r. do 30 kwietnia 2015r.

W zakresie kosztów pomocy osób trzecich Sąd przyjął, w ślad za opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii J. F. oraz torakochirurgii M. G., że powód przez okres pierwszego miesiąca po wypadku wymagał pomocy w wymiarze 6 godzin dziennie, a następnie przez okres kolejnych dwóch miesięcy w wymiarze 2 godzin dziennie. Uwzględniając stawkę wynagrodzenia opiekunek społecznych za jedną godzinę pracy (wynoszącą w okresie od lipca 2013r. do 31 grudnia 2016r. 11 zł), koszty opieki nad powodem wyniosły w okresie pierwszego miesiąca po wypadku – 1.980 zł (30 dni x 6h/dz x 11 zł), zaś w okresie dalszych dwóch miesięcy – 2.640 zł (60 dni x 4h/dz x 11 zł).

Tak więc koszty te, uzasadnione w okresie objętym żądaniem zasądzenia odszkodowania, wyniosły łącznie 4.620 zł, uwzględniając 20 % przyczynienie się powoda do szkody oraz wypłaconą z tego tytułu przez ubezpieczyciela na wcześniejszym etapie kwotę 307,20 zł, zasądzeniu z tytułu kosztów sprawowanej nad powodem opieki podlegała kwota 3.388,80 zł. W pozostałym zakresie żądanie, jako nieuzasadnione, nie podlegało uwzględnieniu.

Powód żądał ponadto zasądzenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb, począwszy od 11 października 2015r. na przyszłość, płatnej do 10-go dnia każdego kolejnego miesiąca, w kwocie po 150 zł miesięcznie.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż wprawdzie w chwili wypadku i w okresie kilku miesięcy po nim potrzeby powoda były znaczne, wiązały się z nimi wydatki na leki i na konsultacje lekarskie, z tytułu opieki osób trzecich. Jednakże, jak wynika ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w okresie objętym

żądaniem, tj. od 11 października 2015r. B. Ś. (1), w związku ze skutkami przedmiotowego zdarzenia nie wymagał pomocy osób trzecich. Wypadek, któremu uległ w dniu 17 grudnia 2014r. nie spowodował trwałych utrudnień w jego codziennym życiu. W świetle opinii biegłych sądowych lekarzy wydających opinię w niniejszej sprawie, powód nie wymaga leczenia farmakologicznego, ani leczenia ortopedycznego i rehabilitacyjnego.

Wskazać tutaj należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ta zasada materialno - prawna znajduje odzwierciedlenie w przepisie procesowym art. 232 k.p.c., który z kolei stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Są to naczelnne zasady postępowania dowodowego obciążające w postępowaniu sądowym stronę, która z danego faktu wywodzi dla siebie określone skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. stwierdzić należy, iż do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.

Powód mimo ciężącego na nim obowiązku dowodu, nie wykazał powstania konieczności ponoszenia w związku z przedmiotowym wypadkiem komunikacyjnym dodatkowych wydatków, istnienia zwiększonych potrzeb, wobec czego powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Powód dochodził ponadto tytułem utraconych zarobków w okresie od stycznia 2015r. do czerwca 2015r. kwoty 22.145 zł.

Ustalając wysokość zarobków, które osiągnąłby powód, gdyby w dniu 17 grudnia 2014 roku nie wyrządzono mu szkody, a za którą odpowiedzialność ponosi strona pozwana, Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. P. (2).

Niezdolność powoda do pracy spowodowana przedmiotowym wypadkiem trwała od 17 grudnia 2014r. do 30 kwietnia 2015r.

Zgodnie z dokonanymi przez Sąd ustaleniami powód, z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej - B. Ś. (1) TAXI-PILOT, osiągnął w 2013 r. dochód wynoszący 72.887,60 zł, zaś w 2014 r. wynoszący 53.150,00 zł. Średni dochód w roku 2013 i 2014 wyniósł 5.251,57 zł. Uwzględniwszy ponoszone przez niego koszty (powód był zobowiązany do opłacania zryczałtowanego podatku dochodowego w wysokości 253zł miesięcznie oraz do uiszczania składki zdrowotnej w kwocie 270,40 zł miesięcznie w 2014 r. oraz w 2015 r. w kwocie 279,41 zł, nadto ponosił koszty związane z eksploatacją auta, wynoszące 500 zł miesięcznie), w ślad za opinią biegłego z zakresu rachunkowości R. P. (2), utracony przez powoda dochód w okresie od 17 grudnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. wyniósł łącznie 18.786,14 zł. Wskazana kwota podlegała pomniejszeniu z tytułu ustalenia 20 % przyczynienia się powoda do szkody, wobec czego z tytułu utraconych dochodów podlegała zasądzeniu kwota 15.028,92 zł.

W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Należy podkreślić, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym staje się wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1973 r. I CR 55/73, niepublikowane). Z charakteru świadczenia, którego wysokość ze swej istoty jest trudno wymierna i zależna od szeregu okoliczności związanych z następstwami zdarzenia szkodowego, wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika i że od momentu należą się odsetki za opóźnienie.

W niniejszej sprawie poszkodowany pismem datowanym na dzień 31 sierpnia 2015r., otrzymanym przez pozwanego najpóźniej w dniu 7 października 2015r. (pismem datowanym na dzień 7 października 2015r. pozwany ustosunkował się żądania strony powodowej), zawiadomił o szkodzie, żądając kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 10.000 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, 5.000 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby w związku z koniecznością sprawowania opieki przez osoby trzecie, 500 zł – tytułem miesięcznej renty na zwiększone potrzeby począwszy od dnia 1 października 2015 r. na przyszłość płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, 40.000 zł – tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za utracone dochody w związku z wypadkiem z dnia 17.12.2014 r.

Mając na uwadze, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia w zakresie kwoty 100.000 zł zostało zgłoszone pozwanemu w powyżej wskazanym piśmie przedsądowym, otrzymanym przez pozwanego najpóźniej w dniu 7 października 2015r., Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem, tj. od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty. W zakresie zaś pozostałej kwoty w wysokości 37.400 zł, zgłoszenie żądania zapłaty nastąpiło pismem rozszerzającym powództwo doręczonym stronie pozwanej w dniu 11 lipca 2018r. Pozwany pozostawał zatem w opóźnieniu w zapłacie świadczenia od dnia 12 lipca 2018r., od tego dnia podlegały zasądzeniu odsetki od przyznanej kwoty 37.400 zł.

Żądanie zapłaty odszkodowania za koszty leczenia, z tytułu kosztów opieki sprawowanej nad powodem oraz z tytułu utraconych dochodów w zakresie przyznanych na rzecz powoda kwot, zostało zgłoszone pozwanemu w powyżej wskazanym piśmie przedsądowym, zatem Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem, tj. od dnia 10 października 2015r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozliczenia.

Powód został zwolniony od kosztów sądowych w niniejszej sprawie ponad kwotę 1.000 zł opłaty sądowej od pozwu oraz ponad kwotę 600 zł każdorazowej kolejnej należności.

Łącznie poniesione przez strony koszty procesu stanowią kwotę 18.417 zł.

Powód poniósł koszty procesu w kwocie 11.200 zł (na wskazaną kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego – 7.200 zł /ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obowiązującego w chwili wniesienia pozwu - Dz.U.2015.1800/, częściowa opłata od pozwu – 1.000 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych – 3.000 zł), natomiast koszty procesu wyłożone przez pozwanego wyniosły łącznie 7.217 zł. (7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego + 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Ponieważ powód wygrał proces w 67,8 % (przyznane świadczenia wyniosły łącznie 157.117,29 zł, zaś suma roszczeń, z uwzględnieniem rozszerzenia powództwa, wyniosła 231.564,18 zł), powinien ponieść koszty procesu w wysokości 5.930 zł (32,2 % z kwoty 18.417 zł), zaś poniósł koszty procesu w wysokości 11.200 zł, Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów postępowania kwotę 5.270 zł (11.200 zł – 5.930 zł).

W toku procesu, w związku z częściowym zwolnieniem powoda od kosztów sądowych, powstały nieuiszczone koszty sądowe, obejmujące nieuiszczoną część opłaty sądowej od pozwu oraz wynagrodzenie biegłych sądowych (w łącznej wysokości 2.743,95 zł). Obowiązkiem ich poniesienia, stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 u.k.s.c., należało obciążyć strony, proporcjonalnie do tego w jakiej części każda z nich wygrała i odpowiednio – przegrała proces, co odpowiada kwocie 8.716,39 zł (6.856 zł + 1.860,39 zł) obciążającej stronę pozwaną (która przegrała w 67,8%), natomiast, w pozostałej części, obowiązek poniesienia kosztów procesu, tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa, spoczywa na powodzie, jednak Sąd na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c. odstąpił od obciążania go kosztami sądowymi od oddalone części powództwa.